

ἀεροτίνασμα τό, Ἡπ. ἀιρουτίνασμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀεροτινάζω.

Τὸ τινασσόμενον εἰς τὸν ἀέρα, συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδυνάτου εὐκόλως καταβαλλομένου ὑπ' ἄλλου.

ἀεροτόπιν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀεροτόπ' Πόντ. (Κρώμν. Σάντ.) ἀγεροτόπιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγεροτόπι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. τόπι, ὃ ἐκ τοῦ μεσν. τόπιον. Πβ. ἀγριοτόπι.

Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἔνθ' ἄν. : Μὴ πᾶς κάθεσαι ἐκεῖ, ἀεροτόπ' ἐν' Κρώμν. Σάντ. Συνών. ἀερότοπος 1.

ἀερότοπος ὁ, Ἡπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) —Λεξ. Κομ. ἀιρότουπους Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀγερότοπος Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ τόπος.

1) Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων Ἡπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἐκεῖ μὴ πᾶς, ἀερότοπος ἐν' Χαλδ. Συνών. ἀεροτόπιν. 2) Τόπος ἄγονος Ἡπ. : Εἶναι ἀερότοπος αὐτός. 3) Τόπος κενός, ἐλεύθερος πάσης ἐπ' αὐτοῦ φυτείας Ἡπ. (Χουλιαρ.) κ. ἄ. : Τὰ ἄμασαν τὰ σπαρτὰ καὶ γίνηκι ἀιρότουπους Χουλιαρ. Τὸ κεφάλι αὐτ'νοῦ εἶναι ἀερότοπος (ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ) Ἡπ.

ἀεροῦ ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

Δαιμόνιον θῆλυ. Πβ. ἀεραγίδα, ἀερικὸ 3 γ, νεραίδα.

ἀερούδιν τό, Κύπρ. ἀερούιν Κύπρ. ἀγερούδιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀέρας.

Ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου, αὔρα : Φυσᾷ ἔναν ἀερούδιν πολλὰ δροσερόν Κύπρ. Συνών. ἀεράκι, *ἀερόπουλλο.

ἀεροφύσημα τό, ἀμάρτ. ἀγεροφύσημα ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 31.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ φύσημα.

Ἡ πνοή, τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος ; Ποίημ.

Μὲ τὸ τραγούδι ἀρχίνησε καὶ μὲ τὸ στίχο πῆρε τὸ πρῶτ' ἀγεροφύσημα πρὸς τὰ πλατὰ τῆς ζῆσις.

ἀεροφυσημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροφυσημένος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ φυσημένος μετοχ. τοῦ ρ. φυσῶ.

Ὁ ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου καταβαλλόμενος, λεπτοφυής, λεπτοκαμωμένος. Συνών. ἀεροφύσητος.

ἀεροφύσητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροφύσητος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυσητός.

Ἀεροφυσημένος, ὁ ἰδ.

ἀεροχτυπημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροχτυπημένος ΚΠαλαμ., Φλογέρ. βασιλ.² 31.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ χτυπημένος μετοχ. τοῦ ρ. χτυπῶ.

Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ ἀερίων δαιμονίων, ἀερικῶν, δαιμονόληπτος : Ποίημ.

Κι ὅταν γλιστροῦν καὶ πλέκωνται καὶ ψιθυρίζουν οἱ ἥχοι, τότες οἱ ἀλαφροήσκιοι καὶ οἱ ἀγεροχτυπημένοι ξαφνιάζονται ποῦ τοὺς ἀκούν.

ἀερωπὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγερωπὸς Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Εὐάερος, δροσερός : Ἡ ἀελάδα πάει 'ς τ' ἀγερωπά. Συνών. ἀερικᾶτος 1, ἀερικὸς 2, ἀερινὸς 3 β.

ἀερώτατος ἐπίθ. Κάρπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας κατὰ τὰ εἰς -ώτατος ὑπερθετ. ἐπίθ.

1) Ὁ λίαν εὐάερος Πελοπν. (Λάστ.) : Ἄσμ.

Βουνά, μωρέ, βουνά μου ἀερώτατα.

2) Ὁ λίαν καθαρός Πελοπν. (Γορτυν.) : Αὐτὸς εἶναι ἀερώτατος, δὲν κάθεται σκόνι ἀπάνω του. Κοίτα, αὐτὴ εἶναι ἀερώτατη. 3) Ὁ λίαν ἐλαφρὸς Κάρπ. : Αἰνιγμ.

Ἀέρι μ' ἀερώτατο | καὶ ἀπὸν τὸ μέλι γλυκώτατο, ὅπου βρεθῇ καὶ νοιώσῃ το | γὰ περίσσο φρονημένος, γὰ καλογραμματισμένος (ὑπνος).

ἀετάκι τό, ἀμάρτ. ἀετάκι Βιθυν. (Κατιρ.) ἀετάτσι Σκῦρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀετός.

Ὁ νεοσσὸς τοῦ ἀετοῦ ἔνθ' ἄν. : Γλέπει πῶς τὸ φίδι θαλὰ φάῃ τ' ἀετάκια, τρανάει μνιὰ τὸ δοξάρι του, σκότωσε τὸ φίδι (ἐκ παραμυθ.) Κατιρ. Συνών. ἀετόπουλλο, ἀετούδι, ἀετούτθι.

ἀετήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀετήσιος Ἡπ. κ. ἄ. ἀετήσιους Β.Εὔβ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετός.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀετὸν ἔνθ' ἄν. : Ἀετήσια φουλὰ Β.Εὔβ. 2) Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὁστοῦ ἀετοῦ Ἡπ. : Ἥρθα ν' ἀγοράσω μὲ ἀετήσια φλογέρα.

ἀετοκόκκαλο τό, ἀμάρτ. ἀετουκόκκαλου Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ κόκκαλο.

Ὅστουν ἀετοῦ : Φλογέρα ἀπὸ ἀετουκόκκαλου.

ἀετομαχοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀετομαχοπούλλα Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετομάχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα.

Πτηνόν, ἔχον τὸ χρώμα ἀετομάχου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ράμφος. Πβ. σπουργιτοπούλλα. [**]

ἀετομάχος ὁ, Α.Ρουμελ. (Σφζόπ.) Εὔβ. (Κονίστρ.) Κέρκ. Λευκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Χίος (Πυργ.) ἀετομάχος Εὔβ. (Κονίστρ.) Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βαλτέτσ. Βούρβουρ. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀετομάχους Στερελλ. (Ἀκαρν. Βοστιν.) ἀτόμαχος Ἀθῆν. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετός καὶ τοῦ ρ. μάχομαι.

Εἶδη πτηνῶν τοῦ γένους τοῦ ἀετομάχου (Ianius) τῆς τάξεως τῶν ἐκτοπιζόντων (passageri), ἰδίως μὲν ἀετομάχος ὁ μεσημβρινὸς (Ianius meridionalis), ἀετομάχος ὁ μικρὸς (Ianius minor), ἀετομάχος ὁ κολλυριῶν (ἰδ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστορ. 9,23), ἀετομάχος ὁ ὑποκριτῆς (Ianius personatus) καὶ ἀετομάχος ὁ νυκτοφύλαξ (Ianius excu-

οἰτορ). Πτηνὰ ἐπιπίπτοντα κατὰ τῶν μικροτέρων πτηνῶν κατὰ τρόπον ἀετοῦ, ὅθεν τὸ ὄνομα αὐτῶν. Συνών. ἀκρι-
ομάχος, δαγκανιάρης, δάγκας, κεφαλαῖς,
σαρουχοπάτης. [**]

ἀετομμάτης ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀετομμάτης
ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.² 100.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ μάτι.

Ὁ ἔχων ὀξεῖαν ὄρασιν ὡς ἡ τοῦ ἀετοῦ ἔνθ' ἄν.:
Ποίημ.

Προὴ τοῦ νόμου ποῦ τὰ πάντα κυβερνᾷ
μέσα μας εἶν' ἐμᾶς ὁ νόμος, ἀετομμάτης
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀετομύτης ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ μύτι.

Ὁ ἔχων ρῖνα γρυπὴν καθὼς ἡ τοῦ ἀετοῦ.

ἀετονοσσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀετονοσσιὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ νοσσιὰ.

Νεοσσιὰ, φωλεὰ ἀετοῦ. Συνών. ἀετοφωλεά.

ἀετόπειρα ἡ, Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀετόπειρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πέτρα.

1) Ὁ ἀετίτης λίθος τῶν ἀρχαίων ἀπαντῶν κατὰ παρά-
δοσιν καὶ εἰς φωλεὰς ἀετῶν Λεξ. Περιδ. Βυζ. (Ἰδ.
ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 175).

2) Ἐρημος βράχος, ὑψηλὴ κορυφὴ βουνοῦ, σταθμὸς
ἡ κατοικία ἀετῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀετόπειρα Στερελλ. (Αἰτωλ.). Ἀετόπειρις
Στερελλ. (Ναύπακτ. Ζίλιστ.) [**]

ἀετοπετρίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀετοπετρίτης Πελοπν.
(Ἀργολίδ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πετρίτης.

Εἶδος ἀετοῦ, πιθανῶς ὁ σταυραετός: Ἄσμ.

Καὶ καταρῶνταν τὸν ἀετὸ καὶ τὸν ἀετοπετρίτη. [**]

ἀετοπόδης ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πόδι.

Ταχύπους, ὠκύπους.

ἀετόπουλλο πολλαχ. ἀετόπουλλον Πόντ. (Κερασ.)
ἀετόπουλλο Θήρ. κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,216 (ἐκδ. Μα-
ρασλή) ἀετόπ' ἄλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀετενόπον
Πόντ. (Σάντ.).

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀετόπουλλον.

1) Ὁ νεοσσὸς τοῦ ἀετοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Σάντ.): Καθημέρα πῆγαινε ἓνα φίδι κ' ἔτρωγε τ' ἀετόπουλλα
(ἐκ παραμυθ.) Δαρδαν. || Ἄσμ.

Ἔρται καὶ τὸ ἀετόπουλλον, παρακαλεῖ καὶ λέγει
Κερασ. — Ποίημ.

Ἡ μάνα σου 'ς τὸν κόρφο της σ' ἔσφιγγε πεταρούδι
καὶ σήμερον ἀετόπουλλο πετᾷς γοργὰ γοργὰ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀετάκι, ἀετούδι, ἀετού-
τῆι. 2) Τὸ μεγαλύτερον τῶν σελαχίων, σκυλλόψαρον
(myliobatis aquila) Θήρ. Συνών. ἀετός 5.

ἀετός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀετὲ Τσακων.
ἀετὸς σύνθη. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.)
ἀετὲ Τσακων. ἀετὸς Πελοπν. (Λακων.) ἀετὸς Εὐβ. (Κύμ.)
Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κερασ. Σαράχ. Τραπ.) κ. ἄ. ἀγδὸς Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μεγίστ. ἀχτὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀχτιὸς Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἀχτὸς Α.Ρουμेल. (Σφζόπ.) Πελοπν. (Λακων.)
ἀτὸς Ἀμοργ. Ἀστυπ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μεγίστ.
Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. ἀτὸ Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀετόνας Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.) ἀετόντις Πόντ.
(Χαλδ.) ἀετόντις Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.) ἀετέντις Πόντ.
(Κρώμν. Σάντ. Χαλδ.) ἑμιατὸς Κύπρ. (Ζώδ.) Θηλ. ἀετίνα
Δαρδαν. Σκίαθ. ἀετίνα Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀετός. Ὁ τύπ. ἀετόνας ἐκ τῆς αἰτιατ.
ἀετόνα, τὸ δὲ ἀετόντις, ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀετόνης, ὃ ἐκ
τοῦ ἀετόνας.

1) Τὸ πτηνὸν ἀετός, τοῦ ὁποίου εἶδη εἶναι ἀετός ὁ
γνήσιος (aquila chrysaëtus), ἀετός ὁ κοινὸς (aquila
fulva) καὶ ἀετός ὁ αὐτοκρατορικὸς (aquila imperialis)
(πβ. Th. Heldreich Faune de Grèce 31) κοιν. καὶ Καλαβρ.
(Μπόβ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σα-
ράχ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Κατεβῆκαν οἱ ἀετοὶ 'ς τὸ
προφίμι κοιν. Ἀετὸν ἔρπαξεν τὴν κοσσάραν (ὄρνιθα) Κερασ.
Τραπ. Τῆς μάνας ὁ νοῦς κ' ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ τὸ μάτι 'κόβεν πρὸ
μακρὰ Ἐφταλιώτ. Μαζώχτρα 207. || Φρ. Ἐχει μάτι ἀετοῦ
(εἶναι λίαν ὀξυδερκής. Πβ. Ὁμ. Ρ 674-5: «πάντοσε
παπταίνων ὡς τ' αἰετός, ὃν ρά τε φασιν | ὀξύτατον δέρεσθαι
ὑπουρανίων πετεηνῶν») κοιν. Νὰ σὲ φάσιν οἱ ἀετοὶ! (ἀρά)
Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ ἀετὸς μνῆγες δὲν πᾶνει (ὅτι οἱ μεγάλοι
καὶ ἰσχυροὶ περιφρονοῦν τὰ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ) Ζάκ. κ. ἄ.
Σὲ χίλιες ὄρθες ἀετὸς νικᾷ (ὅτι ὁ ἰσχυρότερος πάντοτε νικᾷ.
ὄρθες = ὄρνιθες) Κρήτ. Ὁ τὴν πομπὴν τοῦ ἀετοῦ χόρευε καὶ
σὺ χελῶνα (ἐκ τῶν δυστυχιῶν τῶν μεγάλων ἐπωφελοῦνται
οἱ μικροὶ) Πελοπν.

Ἄλλα ὀμμάτᾱ ἔδ' ὁ ἀετὸς κ' ἄλλα ἡ κουκουβάγια
(διαφέρει ἄνθρωπος ἀνθρώπου) Πόντ. || Αἰνιγμ.

Ἀχτιὸς νυχᾶτος, περιγραμμᾶτος,
'ς τὰ κάστρα πάει, μαντᾶτα φέρει

(ἡ ἐπιστολὴ) Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Νὰ 'μουν ἀγδός, νὰ 'χα φτερά, νὰ 'χα καὶ τὴν ὑγείᾱ μου,
μέσ' 'ς τὸ καράβιν ποῦ σαι σὺ νὰ 'χτιζα τὴ φωλεά μου
Μεγίστ.

Ἀετὲ μου, πῶς κατήντησες, τὸ φίδι νὰ σὲ σούρνη;

Πελοπν. (Σουδεν.) 2) Ὁ γῦψ (vultur fulvus) Κύπρ.
Σύμ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἄσπρος ἀετός, ἀρπακτικὸν πτη-
νὸν τοῦ θέρους (circaëtus Gallicus) σπάνιον καὶ μονήρες
ΓΠαρλαπ. Μετανάστ. φυτῶν καὶ ζώων 104. 4) Ὑπὸ τὸν
τύπον ἀετός με λευκὴν οὐρά, τὸ πτηνὸν ἁλιαετός (haliaëtus
albicilla) Th. Heldreich ἔνθ' ἄν. 5) Εἶδος ἰχθύος, τὸ
μεγαλύτερον τῶν σελαχίων, ὃ τοῦ Ἀριστοτ. (Ζώων ἱστορ.
5,5) ἀετός (myliobatis aquila) Ἀθῆν. Κέρκ. Κεφαλλ.
Κύθ. Κυκλ. Πειρ. Πελοπν. Συνών. ἀετόπουλλο 2. 6)
Συσκευὴ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεγάλης φιάλης τοῦ ἀγιασμοῦ
φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω παράστασιν τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ,
κάτωθεν δὲ αὐτοῦ δύο κεφαλὰς λεόντων με ἀνοικτὰ στό-
ματα, ἐξ ὧν ἐκρέει τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῆς λεκάνης Ἀθ. 7)
Χάρτινον ἄθυρμα τῶν παιδῶν ἀνυψούμενον εἰς τὸν ἀέρα
κοιν. Συνών. πετάσι, πεταχτό, στεφανωτό. 8) Παι-
διά, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν ἀπομμεῖται τὸν ἀετόν,
οἱ δὲ λοιποὶ τὴν ὄρνιθα με τοὺς νεοσσούς αὐτῆς ἀμυνό-
μενοι κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ ἀετοῦ Βιθυν. Ἡπ. (Ἄρτ.)

